

DEJVID BALDAČI

ČOVEK IZ VOZA U 6.20

Sa engleskog prevela
Zvezdana Šelmić

**Čarobna
knjiga**

*Antoniju Forbsu Votsonu, mom sjajnom britanskom
izdavaču i dragom prijatelju. Naučio si me mnogo
čemu dok smo bili zajedno, i to ne samo o knjigama i
izdavaštvu već i o divnim francuskim vinima i važnoj
moralnoj filozofiji. Kuda god te budući putevi odveli,
ja ću navijati za tebe. Naše prijateljstvo će istrajati,
kako već biva sa svim pravim prijateljstvima.*

POGLAVLJE 1

Trevis Divajn je kratko udahnuo, ignorišući vrućinu i vlažnost koje su naglo rasle kako je sunce izlazilo, i pohitao da se ukrca na voz u šest i dvadeset, kao da je to poslednji let iz Sajgona. Nosio je svetlosivo konfekcijsko odelo, zgužvanu belu košulju, koju je trebalo oprati, i tamnosivu kravatu. Više bi voleo da je u farmerkama i majici, ili u kamuflažnim pantalonama i vojničkim cokulama. Ali to nije bilo moguće, ne ovoga puta.

Tek što se istuširao a već je počinjao da se znoji: gusta, nepokorna kosa bila mu je onoliko uredno očešljana koliko je uspeo da je sredi. Bio je glatko obrijan i blago je mirisao na neku neodređenu kolonjsku vodu. Nosio je jeftine mokasine sa kičankama, uglancane spreda i pozadi. U akten-tašni od veštačke kože imao je poslovni laptop sa naročitom enkripcijom i zabranom korišćenja u lične svrhe, kao i mentol-bombone i kutijicu „pepsida” protiv gorušice. Više nije uzimao fine male jake pilule koje je gutao u vreme dok se borio za svoju zemlju. Vojska ih je delila kao gumene bombone kako bi se džombe borili duže i žešće, sa manje sna i manje hrane.

Sada bi ih trebalo plaćati.

Njegovo glavno oružje, umesto vojnog karabina M4 i pištolja M9 iz prethodnih godina, bila su dva Epl mek monitora od dvadeset sedam inča, povezana digitalnim koncima sa moćnim, enkriptovanim klaudima punim svih podataka koji bi mu ikad mogli biti potrebni. To je zapravo bilo totalno sranje i, začudo, postalo mu je važnije od bilo čega drugog na svetu u ovom trenutku.

Ono što naučiš u svetu visoke ekonomije zapravo je jednostavno: pobeđi ili izgubi. Jedi ili gladuj. Uvek dve mogućnosti. Nema talibana ili avganistanskih vojnika koji se pretvaraju da su ti saveznici, a onda ti

ispale metak u potiljak. Ovde su najveće brige bile kvartalne projekcije zarade, likvidnost, slobodna i zatvorena tržišta, monopoli i oligarhije, firmini advokati koji žele da se držiš pravila i šefovi koji insistiraju da to nikako ne radiš. A najvažnije od svega bile su osobe koje sede oko njega u kancelariji. To su mu smrtni neprijatelji. Ili on ili oni, u Vol strit verziji mešovitih borilačkih veština.

Divajn je putovao ka jugu, u veliki grad, linijom metroa Severni Harlem. Kad je imao trideset dve godine, čitav život mu se promenio. Nije bio siguran šta da misli o tome. Ne, bio je siguran: mrzeo je to. To je značilo da stvari idu prema planu.

Seo je tamo gde uvek sedi kad putuje u grad – treći red, sedište do prozora na desnoj strani vagona. U povratku je sedeo na levoj strani. Voz je kloparao bez neke stvarne ambicije, za razliku od ljudi koje je prevezio. Ovakvi elegantni vozovi jure po Evropi i Aziji kao gepardi, ali ovde više liče na puževe. A ipak, bili su brži od automobila zaglavljenih u jezivom špicu koji se gomila na ulazima i izlazima iz grada ujutro, u podne i uveče.

Generacije pre njega vozile su se ovom istom linijom kako bi zarađivale za život u robovlasničkim kulama Menhetna. Mnogi su umrli usput od uobičajenih uzroka: srčani udari, moždani udari, aneurizme, spora smrt usled neuroloških poremećaja i raka, jetra bolno ukrućena od previše alkohola, ili smrt od sopstvene ruke kod onih koji više nisu mogli da trpe napor.

Divajn je živio u Maunt Kisku, u oronuloj zgradi koju je delio sa troje dvadesetogodišnjaka koji su pokušavali da stvore sebi budućnost na različite načine. Spavali su kad je otišao, jer on je svoju budućnost stvarao iz dana u dan. Voz će nastaviti da se puni dok krivuda svojim putem ka Menhetnu. Bilo je leto, sunce je uveliko izašlo, vrućina je rasla. Mogao bi da živi u gradu, pa bi uštedeo novac zbog lakšeg odlaska na posao. Ali voleo je drveće i otvoren prostor, i nije mu se dopadalo da u svakom trenutku bude okružen neboderima i betonom. Zapravo, još se premišljao gde da živi kada ga je agentkinja za nekretnine, koja je poznavala jednog njegovog prijatelja, iznenada pozvala i rekla da mu je našla stan u višespratnici. Bio je dovoljno jeftin pa će moći malo da

uštedi. A mnogi ljudi putuju u grad, iako to znači više sati van kuće. Ali tu filozofiju su mu tuvili u glavu većim delom života.

„Radiš dok ne crkneš, Treviše”, često mu je govorio otac. „Nikoga na ovom svetu nije briga. Moraš da prihvatiš to, a prihvataš to radeći više od bilo koga drugog. Pogledaj sestru i brata. Misliš da je njima bilo lako?”

Da, njegovi stariji brat i sestra. Deni i Kler. On je neurohirurg na klinici „Mejo”, a ona je finansijski direktor kompanije sa spiska sto najuspešnijih. Stariji su od njega osam, odnosno devet godina i već su postali superzvezde. Dostigli su visine koje on nikad neće videti. To su mu suviše često govorili i ništa ga nije moglo naterati da prestane da veruje u to..

Divajnovno rođenje je očito bilo greška. Da li je otac zaboravio da stavi kondom ili majka nije shvatila da ovulira i nije uspela da obuzda svog požudnog muža, ali on se eto pojavio i iznervirao sve ostale u porodici. Majka se vratila na posao skoro istog časa, bila je stomatološka sestra u očevoj uspešnoj ordinaciji u Konektikatu. To je saznao kasnije, naravno, ali možda je i kao beba osetio da su roditelji ravnodušni prema njemu. Ravnodušnost se pretvorila u bes kad je Divajn bio maturant.

Kada je primljen na Vest point.

Otac je besneo. „Igraćeš se vojnika umesto da kreneš u svet i zarađuješ za život? E pa, dečko, od sada više nisi na porodičnom platnom spisku. Tvoja majka i ja nismo zaslužili ovo sranje.”

Međutim, on je našao sebi mesto u svetu vojske. Posle završetka Vest pointa prešao je na žestoku rendžersku obuku, prošao je testove puzanja, hodanja i trčanja, kako se opisuju tri faze obuke. Daleko najteži deo bilo je lišavanje sna. On i njegove kolege bukvalno su padali u nesvest na nogama. Kasnije se kvalifikovao za pripadnika elitnog Sedamdeset petog rendžerskog puka. To je bilo još teže od rendžerske obuke, ali voleo je specijalne snage i opasne i zahtevne blic-misije na koje te šalju kad si njihov član.

To su bili ozbiljni uspesi i pisao je roditeljima o tome, u nadi da će dobiti pohvalu. Od majke nikad nije dobio ni reč. Otac mu je poslao imejl da pita u kom nacionalnom parku će biti raspoređen sad kad je postao rendžer. Potpisao se kao „Ponosni otac Medveda Smoukija”. Možda je mogao pomisliti da otac koristi smisao za humor, samo što je znao da ga ovaj uopšte nema.

Divajn je zaradio dva „Purpurna srca”, „Srebrnu zvezdu” i gomilu drugih metalnih andramolja sa pantljikom. U svetu vojske važio je za staru kuku. Lično je više voleo pojam *preživio*.

Uniformu je obukao kao dečak, a vratio se kao ratna mašina. Sa sto osamdeset šest i po centimetara, kako ga je precizno izmerila vojska, stigao je na Vest point sa 81,5 kilograma i prosečnom građom. Onda ga je vojska, i njegova sopstvena odlučnost, pretvorila u 102 kilograma kostiju, mišića i hrskavice. Njegov stisak bio je ravan snazi krokodilskih čeljusti; izdržljivost je bila van svih granica; veština da ubija i ne bude ubijen postavila ga je na vrh lanca ishrane, sa orkama i belim medvedima.

Stigao je do čina kapetana bez zastoja i nosio je dva srebrna širita s ponosom, ali posle toga je odustao jer je morao. U to vreme to ga je mučilo. Mučilo ga je još uvek. Bio je vojnik srcem i dušom, ali onda više nije mogao to da bude. A ipak, morao je da donese takvu odluku.

Potom je sedeo u stanu mesec dana pitajući se šta da radi, a stari drugovi su mu telefonirali, slali imejlove i poruke, pitajući ga koji mu je đavo bio da skinje uniformu. Nije odgovorio nikome od njih. Nije imao šta da im kaže. Kao zapovednik nikad nije imao problem da izdaje naređenja i bude nadređeni, ali sada nije mogao da nađe reči kojima bi objasnio ono što je učinio.

Srećom je postojala uredba o vojnicima posle 11. septembra. To mu je platilo studije na državnom univerzitetu. Činilo mu se da je to sasvim pošteno za to što je umalo poginuo za svoju zemlju. Tako je završio master iz upravljanja poslovanjem.

Bio je najstariji u grupi u „Kaulu i Stovčić”, moćnoj investicionoj firmi u kojoj je radio kao analitičar-početnik. Kada se prijavio za posao, znao je da ga sumnjičavo gledaju zbog godina i neobične biografije. Naravno da su mu se zahvalili za služenje domovini, to svi automatski rade. Ali verovatno su morali da prime određen broj veterana, i on se uklopio u to. Nije mu smetao razlog zbog kojeg su ga primili, samo ako dobije priliku da učini sebe što je moguće nesrećnijim.

Da, pomislio je gledajući kroz prozor. Što je moguće nesrećnijim.

Pokušavao je da putuje na posao kasnijim vozovima, ali u njima je bilo isuviše tipova u odelima baš kao što je i on, na putu na posao, na putu

u rat. Morao je da stigne tamo prvi, jer onaj ko stigne prvi, i donese najviše, često odnosi pobjedu. I to je naučio u vojsci.

I tako je svako jutro ulazio u voz u šest i dvadeset, i putovao u grad kao po kazni. Ma koliko mrzeo posao i život koji uz njega ide, ta kazna nikada neće biti dovoljna da iskupi njegov zločin.

POGLAVLJE 2

Voz u šest i dvadeset prolazio je kroz idilične seoske predele koji su vrebali oko metropole neuporedivog prostranstva i složenosti. Usput je primao ljude na stanicama u imućnim gradićima koji postoje uglavnom zato da nahrane gladnu zver malo južnije. Na kraju je prošao kraj grupe kuća, verovatno najskupljih u celoj zemlji. Izgledalo je nepošteno nazvati ih kućama. Mesto veličine šoping centra trebalo bi da ima neko veličanstveno ime, čak ni *imanje* ili *vila* ne bi bilo dovoljno precizno, mislio je Divajn. Možda palata? Da, palata bi izgleda odgovaralo.

Podigao je pogled sa laptopa, kao i svakog jutra dok prolazi ovuda. Kad god bi pogledao napolje, video bi neku novu građevinu kako raste, ili neku postojeću kako postaje još raskošnija. Kamioni su donosili cement u ogromnim količinama za veće i još složenije bazene, kuće su postajale više ili šire, ili bi se pojavila gostinska kuća ili teren za golf. Tako je radnička klasa imala posla, pa je bilo i nešto dobro u ovoj silnoj pohlepi i uobraženosti, smatrao je.

Voz je usporio pred krivinom i polako počeo da puzi uz brdo. Usporio je još malo, gotovo se zaustavivši. Čekao je signal, a mašinovođe nisu mogle ili nisu htele da učine ništa da ga ubrzaju. Reći da oni imaju monopol bilo bi jednako očigledno kao reći da Zemlja kruži oko Sunca, pa što bi ih onda bilo briga?

Kad su se potpuno zaustavili, Divajn ju je video. Do sada ju je video samo nekoliko puta, i to samo kad vreme otopli. Nije imao pojma zašto je budna tako rano, ali bilo mu je drago zbog toga.

Zid oko imanja bio je visok, ali ne toliko visok da zakloni pogled nekome iz voza na brdu. Znao je ko je vlasnik te konkretne palate, i znao je da postoje propisana ograničenja visine zaštitnih zidova i ograda. Vlasnik je posadio drveće duž zadnjeg zida da to kompenzuje, ali zbog

razmaka između donjeg kraja krošnje i gornje ivice zida postojao je prilično veliki prostor kroz koji se moglo gledati.

Vlasnik će jednog dana nesumnjivo postati svestan svog propusta i ispraviće ga, ali Divajn se nadao da to neće biti tako skoro, barem ne dok se on bude vozio vozom u šest i dvadeset. Osećao se pomalo kao Džimi Stjuart u *Prozoru u dvorište*, najboljem voajerskom filmu svih vremena. Ali on nije gledao kroz prozor zato što mu je noga u gipsu i što se dosađuje, kao što je radio Stjuartov lik. On je gledao kroz prozor zbog nje.

Žena se polako iznijhala kroz zadnja vrata jedne od najvećih palata u naselju. Njihanje je jedina reč koja može da opiše njeno kretanje. Koračala je glatko i dokono, kao panter koji se zagreva pre nego što pređe u trk. Kukovi i zadnjica i butine i ramena, sve se kretalo u veličanstvenoj životinjskoj koreografiji.

Zgrada koja se nadvijala nad njom bila je modernistička, od stakla i metala i betona poslaganih u čudne geometrijske oblike. Samo bi arhitektonski genije koji šmrče kokain mogao da zamisli takvo nešto.

Nosila je kratak beli bademantil koji joj se pripijao uz preplanule butine. Kada ga je skinula, pojavio se smaragdnozeleni bikini i telo koje je delovalo suviše besprekorno da bi bilo stvarno. Imala je plavu kosu sa svim mogućim prelivima, sa složenim oblicima i talasima koji verovatno koštaju više od njegovog odela.

Divajn se osvrnuo da vidi ko je još gleda. Svi muškarci, naravno. Jedna žena je kratko podigla pogled sa kompjutera, ugledala dotičnu damu, osmotrila gospodu sa licima prilepljenim za staklo, pa se zgađeno vratila svom ekranu. Dve druge žene, jedna od četrdesetak godina obučena kao hipik i jedna od preko sedamdeset, nisu podigle pogled. Prva je telefonirala, a druga je marljivo čitala Bibliju, koja sadrži mnoštvo upozorenja na grehe.

Žena je spustila stopalo sa lakiranim noktima u vodu, malo se stresla, a onda je zaronila. Izvela je elegantan luk pod vodom, odgurnula se od druge strane i vratila se na mesto odakle je krenula. Onda je izašla i sela na ivicu bazena, okrenuta ka njemu. Kao da nije primećivala ni voz ni lica koja pilje u nju. Divajn je pretpostavljao da, sa te razdaljine, ona može da vidi samo odraz svetla sa prozorskih stakala vagona.

Na mokrom telu majušni bikini kao da se još skupio. Pogledala je levo pa desno, a onda iza sebe, ka kući. Potom je smaknula gornji deo, a za njim i donji. Za trenutak je sedela potpuno naga; Divajn je mogao da vidi mesta gde se spajaju bela i preplanula koža. Onda je ponovo uskočila u vodu i nestala.

Utom se voz pokrenuo i pojavila se sledeća palata, ali u njoj nije bilo prekrasne žene koja se kupa naga. Zapravo, ovaj vlasnik nije posadio drveće nego visoke, guste čemprese između kojih nema praznina za virenje.

Skoro svi ostali muškarci u vozu su poluglasno zastenjali i skljkali se u sedišta, a na licima im se videla mešavina ekstaze i razočaranja. Divajn je odmerio nekolicinu. Uzvratili su mu pogled, smešili se, vrteli glavom i bez glasa oblikovali reči u stilu *Čoveče, šta je ovo bilo?*

Divajn je nikad dosad nije video nagu. Upitao se šta ju je navelo da to uradi, osim nekakve želje za igranjem. Pita se mnogo šta o toj palati. Bilo mu je neverovatno šta sve rade ljudi sa toliko novca. Neki su filantropi; neki samo kupuju sve veće igračke. Divajn je rekao sebi da, ako se ikada toliko obogati, neće kupovati igračke. Pokloniće sve.

Da, baš.

Na sledećoj stanici ušli su novi putnici. A na sledećoj još njih.

Dok je gledao sve te ljude, uglavnom mlađe od trideset godina, koji su već držali uključene laptopove i izvlačili podatke iz klauđa, skenirali dokumenta i doterivali prezentacije i čakali po Ekselu, Divajn je znao da je neprijatelj svuda prisutan. Bio je potpuno opkoljen. A to bi u starom vojniku trebalo da izazove osećaj panike.

A ipak, ovog jutra mogao je da misli samo na nagu ženu u vodi. I to ne iz očiglednih razloga.

Bivšem rendžeru i vojnom izviđaču činilo se da nešto sa tom divnom ženom nije kako treba.

POGLAVLJE 3

Začuo je *ding* dok je sedeo za svojim stolom u „Kaulu i Stovčić”. Proverio je poruke na privatnom imejlu preko telefona. Dugo je gledao, pitajući se da li je u pitanju šala ili je prosto izgubio sposobnost da razume reči.

Ona je mrtva.

Bila je to najkraća moguća prosta rečenica, sa subjektom i predikatom, a ipak ispunjena zlokobnim prizvukom.

Onda je pročitao ostatak imejla.

Pisalo je da je Sara Juz nađena obešena u magacinu na pedeset drugom spratu iste ove zgrade u kojoj se nalazi Divajn. Našao ju je domar; cipele sa štiklom ležale su na podu pod njom. Ženi je vrat bio istegnut, kičma slomljena, život okončan. Ili je bar tako tvrdila tajanstvena poruka.

Upravo je napunila dvadeset osam, Divajn je to znao, a došla je u „Kaul i Stovčić” pre nešto više od šest godina. Bila je visoka i vitka, građena kao trkač na duge staze. Što se tiče obrazovanja, nije zabušavala, naprotiv, završila je master na Kolumbiji dok je ovde rintala, i očito joj je dobro išlo. Odvajanje kukolja od žita obično se završi za godinu dana. Divajn je bio ovde šest meseci, što je značilo da ga čeka još šest pre nego što mu pokažu vrata ili ga podignu na viši nivo.

Pogledao je ponovo poruku. *Sara je mrtva? Nemoguće.*

Divajn je tajno izlazio sa njom dok su oboje radili za Kaula. Spavali su, ali samo jednom. On je želeo više, možda i mnogo više, u smislu veze sa njom. Ali onda se sve završilo. A sad je ona mrtva?

Usmerio se na pošiljaoca. Nije prepoznao tu imejl-adresu. Zapravo, odjednom je shvatio, uopšte nije ličila na imejl-adrese koje obično viđa.

Nije imala naziv domena, ili nastavak kao što je „.com” ili „.gov”. I nije bila g-mail. Ko ju je poslao? I kako? I zašto njemu?

Osvrnulo se po ostalim odeljcima u kojima su prsti kuckali po tastaturi i u kojima se odvijalo trgovanje, a bogatstva se stvarala i gubila. Ovaj imejl nije stigao preko njegove adrese elektronske pošte u okviru firme. Admini bi onda mogli da ga vide. Ovo je poslato direktno na njegovu privatnu imejl-adresu. A niko oko njega nije reagovao kao da je dobio sličnu poruku.

Da li sam je ja jedini dobio? Da li je stvarna? Ili je prevara? Da li je Sara zaista mrtva?

Odgovorio je na mejl: **Ko je to?** i poslao pitanje. Onda se zagledao u ekran i video da odgovor nije poslat. Pokušao je ponovo, sa istim rezultatom.

Dobro, ovo je izgleda jednosmeran protok informacija.

Ustao je i krenuo ka izlazu. Nijedna glava se nije podigla da ga isprati pogledom. Njihove bitke se dobijaju na ekranima pred kojima sede i količinom vremena koju njihove zadnjice provedu u stolici. Kolač se od sada deli na jednu osobu manje, sigurno su pomislili neki od njih kad su čuli Divajna da izlazi.

Ušao je u lift i uputio sa na pedeset drugi sprat. Kad se približio pedeset prvom, bez razmišljanja je pritisnuo dugme i za taj sprat. Ali čak i sa sigurnosnom karticom koju je imao, dugme za taj sprat nije se osvetlilo. Za šest meseci u ovoj firmi Divajn nikad nije sreo nikoga ko bi imao pristup tom spratu. Nezvanično su ga zvali „Oblast 51”. Čuo je glasine da na tom spratu niko ne radi. Stajao je i brojao spratove od prizemlja do pedeset prvog, pitajući se šta se zaista dešava tamo. Mada opet, možda su tu samo smešteni serveri trgovinske platforme firme. To imaju sve velike investicione kompanije.

Čim su se vrata lifta otvorila, pojavio se policajac u uniformi i pružio ruku da zaustavi Divajna.

Nešto se desilo, pomislio je Divajn. Taj imejl nije samo morbidna šala. Osetio je da ga obuzima užas.

„Ovaj sprat je zatvoren, gospodine.”

„Ali ja radim na ovom spratu”, slagao je Divajn.

„Danas ne, gospodine”, rekao je policajac i videlo se da stvarno tako misli. „Danas niko ne radi ovde.”

Divajn je ugledao Vandu Sims, višerangiranu članicu osoblja koja je bila zadužena za njegovu grupu Sirovina, kako su u firmi zvali nove pripravnike – kao da su u pitanju džakovi materijala koje tek treba oblikovati. Pohitala je ka njemu. Delovala je nekako siva u licu i izmoždjena.

On je pritisnuo dugme da zadrži vrata otvorena.

„Jao, Treviso, ovo je strašno. Nikome ne daju da dođe na sprat. Morala sam da prođem svuda i proverim da nema nikoga.”

Imala je oko pedeset godina i oblačila se diplomatski, u konfekcijsku crnu haljinu, crne hulahopke i crne cipele kakve se nose u „Kaulu i Stovčić”, ali mogla je isto tako raditi i u „Goldman Saksu”, „Blek Roku”, „Dž. P. Morganu”, „Merilu Linču” ili bilo kojem drugom dežurnom krivcu. Naočare su joj se klatile o lančiću oko vrata, a pored njih sigurnosna kartica na traci.

„Zašto, šta se desilo? O čemu je reč, Vanda?”

Izgedala je dovoljno uznemirena da se ne upita otkud on na ovom spratu usred radnog vremena.

„Nisi čuo? Sara Juz. Da li si je poznavao? Sećam se da je bila mentor tvojoj grupi pripravnika.”

„Ne, nisam je dobro znao!”, slagao je. „Šta joj se desilo?”

„Mrtva je.”

Nije morao da glumi iznenađenje. Saznanje da je poruka istinita pogodila ga je kao improvizovana eksplozivna naprava. „Mrtva! Šta se desilo?”

„Ubila se, ili sam bar čula policajce da tako kažu. Obesila se.”

O bože.

„Narode, molim vas... hvala”, rekao je policajac.

Sims je uhvatila Divajna podruku. „Hodi, možemo da pričamo usput.”

Provukla je karticu kroz čitač u liftu i pritisnula dugme za prizemlje.

„Čekaj, na kom si ti spratu?”, upitala je. „Uvek zaboravljam.”

„Idem do dole. Moram da obavim nešto.”

Kô bajagi je strogo podigla obrve. Sirovine, po pravilu, bez obzira na nečiju smrt u zgradi, nisu smeli da napuštaju radni sto dok ne bude vreme da odgamižu kući i odspavaju nekoliko sati pre nego što se vrate u ovaj točak za veverice.

„I šta sa Sarom?”

Vrata lifta su se zatvorila i Vanda je počela da govori. „Jedan od domara našao ju je jutros u ormaru za zalihe kako visi sa plafona. Izgleda da je podigla plafonsku ploču, obmotala električni gajtan oko metalne cevi iznad sebe i skočila sa stolice.”

Osoba koja mi je poslala poruku znala je sve to. Kako? I zašto bi meni javila? „Kada se sve to desilo?”

„Kasno sinoć ili jako rano jutros. Izgleda da je imala na sebi istu odeću u kojoj je juče bila na poslu. Mislim da na osnovu stanja u kome je telo mogu da odrede koliko je dugo mrtva”, dodala je i prebledela.

„Znači nije ni odlazila kući?”

„Izgleda nije.”

Pomislio je na imejl. „Da li je ostavila poruku?”

„Nije, koliko sam čula. A delovala je tako staloženo. Verovatno znaš da je radila u odseku za SIP.” To je označavalo Spajanja i preuzimanja. „Stvarno je bila uspešna. Ko zna šta je mogla da postigne. Gospodin Kaul joj je lično bio mentor.”

„Ne mogu da poverujem da je mrtva.”

„Nikad nisam videla mrtvo telo, mislim, osim ako je u kovčegu. A ti?”

Divajn ju je kratko pogledao i iskreno odgovorio. „Nikada u poslovnom prostoru.”

„Njeni roditelji će biti očajni. Žive u inostranstvu, pa će potrajati dok stignu ovamo. I svakako se neće dobro odraziti na firmu.” Prinela je ruku ustima. „O, nije trebalo to da kažem. Mislim, ipak je neko umro.”

Stigli su do prizemlja i Sims je izašla. „Ideš li?”

„Zaboravio sam da moram nešto da završim”, rekao je Divajn. „Vidimo se kasnije.”

Provukao je karticu kroz čitač i pritisnuo dugme za svoj sprat. Zamislio je Saru Juz kako to radi juče, možda i ne znajući da joj je to poslednji put. Ili je možda znala. Samoubistva su često planirana. Ovo je svakako tako delovalo.

Dok je kabina lifta hitala uvis, Divajn je razmišljao o činjenici da nije rekao istinu Simsovoj, pošto jeste jako dobro poznavao Saru Juz. Uz dovoljno vremena, možda bi se čak i zavoleli. Ali nije tako ispalo.

A sada Sare Juz više nije bilo. A on je morao da sazna zbog čega.